

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra O.T.

Citation: Andersen, H. C.: "O.T.", i Andersen, H. C.: *O.T.*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 137. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen04val-shoot-idm140137149814368/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2021)

Anvendt udgave: O.T.

det bedre, end jeg. I vor Alder ere vi i Glædens Land, eller ogsaa komme vi der aldrig!»

»De er et lykkeligt Menneske!» udbrød *Otto* og saae med sit veemodige Blik frem for sig. »Deres Barndom var kun Glæde og Forhaabninger! Husk, i hvilken Eensomhed jeg tilbragte min. Mellem Vestkystens Sandklitter glede Dagene eensomt hen; min Bedstefader var mørk og opfarende; vor gamle Præst levede kun tilbage i en Tid, jeg ikke kjendte, og *Rosalie* betragtede Verden gennem Veemodighedens Brillen. En saadan Omgivning kunde nok kaste Skygge over min Livsglæde. Selv i Klæder stikker man jo underlig af, naar man fra en fiern Provinds kommer over til Hovedstaden; først der faae disse et andet Snit og man smelter sammen med sin Omgivning. Det samme finder Sted i sjælelig Henseende, men man omstøber ikke saa hurtigt sit Væsen og sine Begreber, som Snittet paa sine Klæder. Endnu har jeg været saa kort ude. Og hvo veed?» tilføiede han med et veemodigt Smil, »maaskee naar jeg engang faaer en rigtig, stor Ulykke, som ret kan ryste mig, jeg da ved den kommer i Ligevægt, kan vise den samme Ligegyldighed, det samme Phlegma, som Mængden.«

»En rigtig, stor Ulykke!» gjentog *Vilhelm*. »De siger noget. Det var en meget original Cuur, men De er ogsaa et originalt Menneske. Maaskee De virkelig saaledes kunde komme Dem. Snoc ikke Anker-toug af Spindelvæv! siger en berømt Poet, hvis Navn jeg ikke husker. Men Sententsen er god, den skulde De lade brodere paa Deres Vest, at De strax kan have den for Øie, naar De hænger med Hovedet! See dog ikke saa alvorlig ud! vi ere Venner! ikke sandt? Af alle unge Bekjendtere er De mig kjærest; alligevel gives der Øieblikke, i hvilke jeg slet ikke veed, hvorledes det egentlig staar sig med os. Jeg kunde betro Dem enhver Hemmelighed, men jeg er ikke vis paa, om De vilde være ligesaa aabenhjertig mod mig. Ja, bliv ikke vred, Kjære! der er vistnok Hemmeligheder af en saa fiin Natur, at man ikke engang tør udtale dem for sin kjæreste Ven. Saalænge vi holde vor Hemmelighed, er den vor Fange, men lade vi den flyve, ere vi dens. Og dog, *Otto*! De er mig saa kjær, jeg troer paa Dem, som paa mit eget Hjerte! Det bærer just en Hemmelighed, som gennemstrømmer mig med Livslyst og Glæde! Jeg trænger til at udtale mig. Men De maa gaae ind i min Glæde, dele den med mig, eller ogsaa ikke sige et Ord. De har da intet hørt! slet intet! *Otto*, Jeg elsker! derfor er jeg lykkelig! derfor